

Terugblik Ledenavond van 17 april

In de gastvrije recreatiezaal van het pompstation van de Tilburgse Waterleiding aan de Gilzerbaan kwam op 17 april een groot aantal leden en geïnteresseerden van onze vereniging bijeen om nader met elkaar en de verenigingsactiviteiten kennis te maken.

Na een enthousiast welkomstwoord van voorzitter Jan Melis verplaatste de aandacht zich naar de aan de rand van de zaal door de werkgroepen ingerichte stands, waaronder een kraampje met Japanse hapjes. Dat die laatste bijzonder in trek waren ligt voor de hand. De SUSHI hapten zo heerlijk weg, vooral onder het goedkeurend oog van de in kimono geklede Japanse dames, die hen hadden bereid. Onze vereniging heeft inmiddels een flink aantal ervaren Japangangers opgeleverd wat te zien was aan het gemak, waarmee velen hun eetstokjes, O-HASHI, hanteerden. De sportdemonstratie bewees, dat ook in Tilburg heel wat jongens en meisjes met veel inzet de Japanse verdedi-

En nu?

gingsporten beoefenen. Voor oudere leden overigens geen bezigheid om al te enthousiast op in te haken. Voor hen is juist de Japans kookcursus bedoeld! (zie elders in dit nummer). Ook de rest van de avond werd in een uitstekende sfeer doorgebracht, waarbij tussen de gesprekken door een blik kon worden geworpen op leuke video's van bezoeken aan Minami-Ashigara. Kortom een zeer geslaagde avond door een goede opkomst, de uitstekende voorbereiding en de zeer gewaardeerde inzet van de leden van de commissies en de staf van de TWM.

Een enthousiast welkomstwoord

Japanse Culturele Delegatie op bezoek van 30 sept. tot 6 okt.

Door de culturele commissie wordt op dit moment in overleg met de Japanse delegatie hard gewerkt aan het bezoekprogramma om te zorgen dat aan hun wensen zo goed mogelijk wordt voldaan. De inmiddels gemaakte afspraken moeten echter nog worden bevestigd, zodat een gedetailleerd programma nu nog niet beschikbaar is.

Zoals gebruikelijk zullen de leden van de delegatie logeren bij leden van de VTM. Wilt u een of meer van de Japanse gasten een paar dagen logies aanbieden of op andere wijze

actief bij het programma worden betrokken, neemt u dan (overdag) even contact op met mevr. Joan Barenbrug, tel 013-5490390 of met het secretariaat van de VTM.

Nieuwsbrief nr 2,
17 september 1997

- **Terugblik Ledenavond
17 april 1997**
- **Het bezoek van
een Japanse Culturele
Delegatie aan Tilburg**
- **Japanse Kookcursus**
- **Voetbal met stokjes**
- **Het bezoek van de
Families Iwamoto
en Kobayashi**

Redactie
Joop van Lier
Visserslaan 9
5062 CL Oisterwijk
tel. 013-5791220 (kantoor)
tel. 013-5215517 (thuis)
E-mail: jovalier@wxs.nl

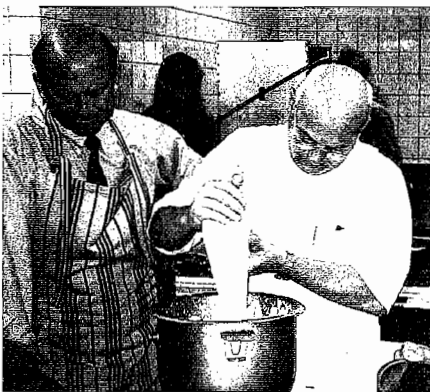
Secretariaat
Huub Hermans
Postbus 194
5000 AD Tilburg
tel. 013-4633248
fax 013-4633179

文化 交流

Japanse Kookcursus

Het is 6 april, kwart voor zeven, een prachtige lenteavond. Eén voor één komen de 'leerlingen' van de Japanse kookcursus bij de Westhoeve aan. Wat giechelend trekken ze de schorten aan, die door de heer Schollen, docent koken van de Westhoeve, worden uitgereikt. In afwachting van de dingen, die gaan komen nemen ze plaats op krukjes bij de werktafels. Ook twee Japanse dames, Keiko Toda en Yasuko Zetteler-Nagano. Zo nodig kunnen zij de heer Schollen assisteren en in ieder geval de cursisten een handje helpen. Wel een geruststelling, voor als het helemaal niet mocht lukken.

Vanavond staan er twee gerechten op het 'menu': DASHI (een basisgerecht voor bouillons en sauzen) en TEMPURA SOBA (een hoofdge-

Kijk jongens, dat doe je zo...

recht). De Dashi wordt in twee fasen ICHIBAN en NIBAN (nummer 1 en nummer 2) gemaakt en volgens de Japanse kookkunst altijd in deze volgorde! De Tempura Soba is een gerecht van grote garnalen, in een fijne kwaliteit olie gefrituurd.

Het wordt in Japan veelvuldig gegeten in verschillende variaties o.a. met Soba, een pastagerecht dat sterk overeenkomt met Mie.

Hoogstwaarschijnlijk is Tempura geen oorspronkelijk Japans gerecht, maar is het gebaseerd op oude recepten, die in de 16e eeuw door Portugese missionarissen werden meegebracht.

Koken vereist serieuze studie

Koken is niet alleen doen, het vereist ook studie en observatie. De cursisten doen hun best om de instructies van de heer Schollen goed op te volgen. De meeste moeite hebben zij met het schoonmaken van de grote garnalen, grijze glibberige dingen, die zich moeilijk laten bewerken. Maar na alle inspanning, verlicht met glazen wijn en veel lachen, kan het resultaat worden genoten. Dat het koken een succes was blijkt uit het enthousiasme waarmee de Tempura naar binnen wordt gewerkt.

Voetbal met stokjes

Tussen 1 en 10 augustus bezochten veertien C1 jongens van voetbalvereniging SARTO met vier begeleiders en twee VTM vertegenwoordigers Minami-Ashigara (MA). Hieronder volgt een aantal indrukken.

Het is 9 augustus 's-morgens vroeg half zes. We slapen in een hotel dichtbij het vliegveld Narita. Straks vliegen we terug naar Nederland. We slapen als rozen, want het is erg vermoeiend geweest. Ik word wakker van het getingel van het trekkoordje van de staande lamp. Mijn bed schudt en trilt. Ik rechtop in bed: aardbeving! In het andere bed slaapt zoonlief gewoon door. Ik ga stijf van de adrenaline, maar berustend, liggen. Als het serieus is, is er toch niets aan te doen. Dan neemt het getril af. Een half uur later slaap ik weer. Aan het ontbijt hebben we een gezamenlijk gespreksonderwerp: "Ik zal blij zijn als ik straks het

schudden van het vliegtuig voel".

Geen van de jongens echter heeft iets gemerkt.

Kintaro is volgens de legende een held uit de streek en hij wordt

meestal zittend op een beer afgebeeld. Hij kon het goed met dieren vinden, sprak met hen. Hij werd als baby door zijn moeder gewassen in een klein natuurlijk bassin, waarin een waterval van ongeveer vijftien meter hoog neerklettert. Japanners komen bij deze bijzondere plek vaak picknicken en staan dan met opgestroopte pijpen, op veilige afstand van het neergutsende water, in het

De presentatie tijdens het Kintaro festival

bassin dat in het midden ongeveer 70 centimeter diep is. Dan veertien Tilburgse jongens! Het shirt gaat nog net uit, maar de (korte) broek en de schoenen niet: hupsakee te water, rennen door de waterval, "zwemmen", spetteren en dan drijfnat de bus in ("dat droogt wel weer"). Onze Japanse begeleiders zijn er wat confuus van. Als we een paar dagen later de zwavelgeisers van Owakudani bezoeken en een rondvaart op het uitgestrekte Ashimeer op het programma staat, vragen ze bezorgd of we de jongens willen zeggen niet in de geisers of van de rondvaartboot te springen.

Het Kintaro-festival is het jaarlijkse volksfeest in MA. Ten overstaan van 5000 mensen worden we op het grote podium voorgesteld en zelfs de TV neemt ons op. Behalve braderie-achtige kraampjes zijn er allerlei optredens. Het thema dit jaar is de MA-samba. Allerlei buurtgroeperingen treden op in een lange parade van bescheiden danspasjes en armzwaaitjes, non-samba muziek en non-samba kleding. De sociale verbondenheid rondom deze weinig spectaculaire gebeurtenis is echter groot. Er gebeuren ook allerlei wel spectaculaire dingen zoals een groot vuurwerk en een optreden van Japanse trommelaars (mega-gaaf!). Verder een religieuze optocht van kleine "tempels/altaren", die op lange draagbalken worden rondgedragen. Er zijn teams van ongeveer twintig dragers voor deze zware stellingen met uniforme kostuums en hoofddoeken, die zich in een wildwiegende dans voortbewegen, begeleid door een gezongen/opgezegd gebed. Enkele van onze jongens worden in een dragersteam opgenomen, dansen en dragen mee, en komen thuis met de heel bijzondere hoofddoeken (kei-vet). Er lopen mooie Japanse meisjes in traditionele kimono's ("Waarom denk je, dat ik hier blijf?").

In Japan kennen ze geen C-voetbal-klasse (bij ons de 13- en 14-jarigen). Men kent er wel twee juniorgroepen n.l. 12-16 jaar (Jr.-highschool) en 16-18 jaar (Sr.-highschool).

Wij voetballen tegen de eerste categorie, maar omdat we tegen de beste teams spelen, zijn dat vrijwel allemaal vijftienjarigen, terwijl bij ons de helft 13 jaar en de andere helft 14 jaar oud is. Tel daarbij op het feit, dat we spelen tegen o.a. de provinciale selectie en een selectie van de professionele voetbalkampioen van Japan en het is te begrijpen, dat onze jongens niet veel kans hebben

Met de selectie van de provincie Kanagawa op de foto

(we zouden van onze eigen B1 ook kansloos verliezen). De jongens voetballen op de eerste wedstrijd na (te moe en te warm -34°C- en zeer vochtig) voor wat ze waard zijn, maar er wordt toch driemaal verloren. Een voetbalclinic voor lagere schoolleerlingen en een presentatie door onze trainer Paul Lemmens over trainingsmethoden en KNVB-beleid worden zeer op prijs gesteld. Ook voetballend was het alles bijeen genomen dus toch de moeite waard, al was een betere afstemming vooraf over de krachtsverhoudingen wel op zijn plaats geweest.

De meesten van onze jongens zijn nog kinderen, sommigen ook al een beetje man. Vandaar, klapperpistolen, ninja-turtle werpsterren, samoeraizwaard-briefopeners, het is zeer populair. Eén jongen heeft het allemaal al en vraagt aan een begeleider of die weet waar je vechstokjes met zo'n kettinkje ertussen kunt kopen. Antwoord: "Ach jongen, wat moet je met die rommel? Koop toch eens een goed Japans boek".

Gastpapa's, gastmama's, gastbroertjes en gastzusjes, je kunt de meesten niet zo heel goed verstaan, maar

lief zijn ze en verwennen kunnen ze! Zwaarbeladen met geschenken keert ons volkje huiswaarts. Vooral de zoontjes in de gastgezinnen zijn gek op hun grote, Nederlandse broers en er komt geen einde aan het stoeien, geinen, jongetjes op de schouders nemen, voetballen, lachen en gewoon rondrennen. En verder honderden foto's, samen

bowlen, karaoke en met een meisje in de fotoautomaat.

De afscheidsbijeenkomst op vrijdag 8 augustus is dan ook als vanouds met de nodige tranen, drie keer zoenen op zijn Nederlands enz. Twee gastzusjes van 11 en 13 jaar worden zo 3 keer gezoend (door 2 begeleiders en een jongen): d.i. dus 9 zoenen per persoon. Ze zijn in alle stanten van opwinding; voor de eerste, keer (!) door een man gezoend. Zo gaat dat in Japan, want zelfs een vader hebben we zijn dochter niet zien zoenen.

Destil-Van der Schoot voorzag de delegatie van prachtige polo's, terwijl we ook in Japan de nodige exemplaren konden achterlaten. Onze polo en het SARTO-vaantje liggen/hangen nu ook in de Tilburgkast in het stadhuis van Minami-Ashigara.

We zijn terug en volgend jaar gaan we weer.

VTM, allerhartelijkst bedankt. Namens de SARTO-Japanners,

Hein van Oorschot

Het bezoek van de Families Iwamoto en Kobayashi

Tijdens het bezoek van de milieudelegatie aan Minami-Ashigara, vorig jaar oktober, was de familie Iwamoto 'gastgezin' voor ons delegatielid Willem van Nuenen. Tijdens zijn verblijf kwam deze zeer onder de indruk van de bijzondere zorg waarmee dit gezin de geestelijk en lichamelijk gehandicapte dochter Hasami verzorgt. Tegen de stroom van de gewoonte in Japan in probeert mevrouw Iwamoto verstandelijk gehandicapten zo goed mogelijk actief deel te laten nemen aan het maatschappelijk leven, bijvoorbeeld door hen werk aan te bieden. Ze heeft daartoe haar baan als verpleegster opgegeven en een bakkerij gekocht, waar verstandelijk gehandicapten kunnen werken. Ook in Nederland is het moeilijk om gehandicapten de hun rechtens toekomstige plaats in de samenleving te geven. Wel schijnt ons land hiermee verder te zijn dan Japan.

In de gesprekken, die Willem van Nuenen en Berry Stok, de leider van de delegatie, met haar hierover hadden zei Mevrouw Iwamoto, dat in Japan gehandicapten veel meer mogelijkheden zouden moeten hebben om zich behoorlijk te kunnen ontwikkelen. Zij wilde graag de voorzieningen in ons land leren kennen. Willem en Berry nodigden haar uit om samen met haar gezin naar Tilburg te komen en kennis te nemen van de mogelijkheden en leefomstandigheden van geestelijk gehandicapten hier.

En zo kon het dus gebeuren, dat op Roze Maandag, 21 juli, de heer en

mevrouw Iwamoto en hun drie kinderen en mevrouw Kobayashi en haar dochter in Tilburg arriveerden. Het was een luidruchtige ontvangst daar op de kermis in het centrum van de stad. Veel hilariteit en een paar stevige rode oortjes. Dit laatste niet alleen van het geluid.

Het programma voor deze week was lang van tevoren door het secretariaat van onze vereniging in overleg met mevrouw Iwamoto samengesteld en voorbereid. Het voorzag in bezoeken aan de D.S.W Vossenbergh, 'Het Dorp' in Arnhem, het activiteiten centrum van 't Hooze Veer en de woongroepen 'Rijf' en 'Dominique'

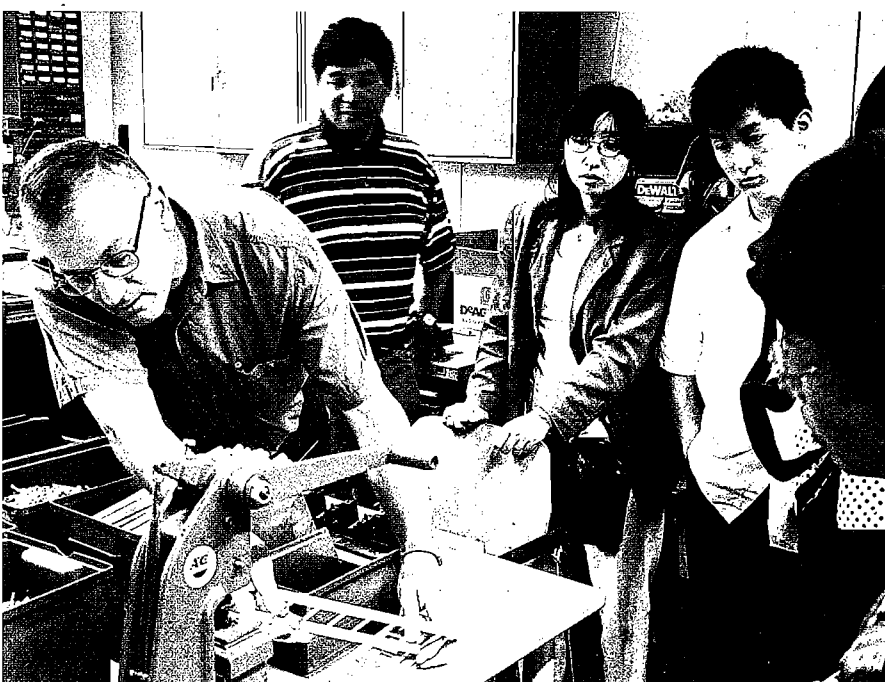
Gespannen aandacht voor alles wat er te zien en ... te fotograferen was

aldaar, het orthopedagogisch dagcentrum voor kinderen 'Het Zonnelicht' en de werkvoorzieningen binnen de Tongerlose Hoef. Maar er was ook ruimte voor ontspanning. De kermis natuurlijk, die voor onze Japanse gasten een succesnummer bleek te zijn en de Efteling, die altijd voor elk wat wils biedt.

Het onvermijdelijke vertrek op 27 juli was emotioneel. Onder de indruk van wat zij gezien en beleefd hadden en zeer dankbaar voor het leerzame verblijf en voor alle liefdevolle aandacht, die zij van een aantal leden van onze vereniging hadden mogen ontvangen, vertrokken onze Japanse vrienden voldaan en gesterkt weer huiswaarts. Als ooit het nut van de VTM duidelijk was, dan was het wel tijdens dit bezoek.

*Naar tekst van:
Willem van Nuenen en
Huub Hermans*

*Foto's:
Marie- Thérèse Kierkels*

"Zou ik dat ook kunnen?" vraagt Iwamoto jr. zich af